

[En keksi mitään otsikkoa](#)

Hyvää iltaa, päivää, aamua, yötä tai mihin aikaan sinä tätä luetkaan. Tunsin halua kirjoittaa viime syksyn tapahtumat jonnekin, vaikka olen niistä onneksi jo päässyt läpi, mutta nyt pelkään että sama alkaa tapahtua uudelleen.

Joskus olisikohan ollut syyskuussa, aloin huomaamaan jatkuvaa pahaa oloa. Ei siis oksetusta, vaan sisäistä pahaa oloa. Pään sisällä. Yritin aluksi olla huomioimatta sitä, mutta tunne vain kasvoi. Tätä oloa ei yhtään helpottanut monien nettikavereideni pahat tilanteet: yksi anorektinen, kolme masentunutta, joista kaksi monta kertaa uhkasi tappaa itsensä (myös anorektinen teki tätä, tekee valitettavasti vieläkin, hän on ainut joka ei ole vielä päässyt parempaan suuntaan). Ainut oikea irl-kaverini muutti pois, pahan riidan jälkeen. Emme vielä ole puhuneet hirveästi, vaikka väleissä olemme.

Olin todella hyvä esittämään iloista. Kukaan perheestäni tai koulusta ei ajatellut minkään olevan huonosti. Tosin, ei luokassani ketään kiinnostaisi edes. Varmaan alkaisivat vain juoruilemaan. Kaikki päivät vain odotin yötä, milloin pääsisin nukkumaan ja pakoon paskaa oloa. Aloin myös ottamaan paljon päiväunia. Nukkuminen oli kuin pakokeino. Ja muutenkin olin kokoajan väsynyt. Viikonloppuisin kuitenkin valvoin pitkään ja joka yö kun yritin nukkua, aloin hiljalleen tuntemaan sisälläni ahdistavaa.. tyhjyyttä? Sillä nimellä minä sitä vitun tunnetta ainaki kutsuin.

Ja sitten alko kuoleman haluaminen. Melkeen joka yö mietin pystyisinkö tekemään itsemurhan. Jopa suunnittelin sen, mutta en saanut toteutettua. Sillä hetkellä perheeni ja nettikaverini olivat ainoa syy elämään. Aloin viiltelemään. Ensin terävällä muovinpalalla ja kynsilläni, sitten esiin tuli äitin vihreä mattoveitsi, joka päivä käsissä oli punaisia jälkiä. Aloin lintsaamaan liikkatunneilta, jotta muut ei huomaisi. Elämä tuntui toivottomalta. Ihastukseni ei ikinä tulisi tykkäämään minusta, varsinkin kun hän oli ihastunut poikaan ja minä olin tyttö, joka oli ihastunut tyttöön.

En ikinä ollut mikään mallioppilas. Valehtelin "kaverilleni" kokeiden numeroista, koska hän nauroi minulle jos kerroin saaneeni kuutosen. Sentään minua ei kiusattu muuten kuin pahaa puhuttiin, mutta muuten luokkalaiseni jättivät mua ulkopuolelle ja jopa mun ja "kaverini" seuraan tunkeneet yrittivät saada minua pois, ja yleensä lähdinkin kun huomasin että mua ei nyt tähän haluta. Monena yönä olin niin, NIIN lähellä että en mennyt ja tappanut itseäni. Tämä ruma, tyhmä, ärsyttävä, ei tarpeeksi laiha minä oli roskaa, minkä olisin hetkenä minä hyvänä voinut repiä ja heittää roskakoriin. Ja kertaakaan en saanut itkettyä, vaikka kuinka yritin. Kyyneleet, ne ei tulleet.

Mutta mä selvisin. Oon tosi, ihan vitun ylpee että mä selvisin. Se oli yhtä helvettiä. Suosittelen kaikkia puhumaan jollekin aikuiselle jos on tämä sama tilanne kuin minulla oli. Minä en sitä tehnyt, mutta nyt

ajatellessa olen sitä mieltä että olisi pitänyt. Nyt musta tuntuu, että tää helvetti alkaa taas alusta, tällä kertaa aion pyytää apua, enkä pitää kaikkea pään sisällä. Ja te kaikki. Pliis, selvittä.

Tää oli eka kerta ku kirjoitin lähes kaiken kerralla. Ja nyt mä melkeen itken täällä. Toivotan kaikille onnea elämään!

Source URL: <https://nuortenlinkki.fi/tarinat/lue-tarinoita/vuodelta/2018/en-keksi-mitaan-otsikkoa>